

Gyerekecske gondocska

Gál László

*előbb adjál leveskét
leveskébe csontot
cini cini cérnaszál
ruhácskámra foltot*

*kenyérkére vajacskát
piros retkecskét is
a polcomra könyvecskét
versikét mesét is*

*előbb adjál kabátkát
kabátkára gombot
kócbabácska fejére
szalmaszálból kontyot*

*a rétecskén brekeke
béka ugrándozzon
piros pipacs nevéssen
kiskutya ugasson*

*előbb adjál szobácskát
bútor legyen benne
rádió házimozi
jó lenne ha lenne*

*iskolácskát tanítót
a kórházba ágyat
széles ablakocskát hogy
benézzenek kilássak*

*előbb adjál örömet
s legyen végre béke
tisztelem a holdlakókat
mehetsz már az égbe*

Ének a tejszínhabról

Gál László

a halottak nem tudnak semmit

*Gyulának el kellene mondanom
hogy kisütött a nap
levélhajtó szép áprilisban
és fölépült a víztorony megint
és a felüljáró
a lányok még mindig szépek
és színház van és mozi és béke*

*Miklósnak is el kell mondani
hogy nincsen sárgaház ólmosbot és kötél
hogy értünk már valami keveset
a furcsa egészből csak a világszemlét
hiába várjuk hétről hétre
miért nem írod Enci most már
cenzor sincs és Jancsit sem olvasom
évek óta
talán mert megromlottak a szemeim
azért*

*ejnye hogy nem jártok már a cukrászdába
keserű feketét inni és álmodozni
az igazán édes életről amelyet
a tenyerünkön hordozunk és olyan lesz most már
ahogy szeretnénk ha tudjuk faragni
gyúrni énekelni ütni kalapálni
rombolni és megalapozni*

*ti nem láttátok még az új hidat
és új embereink is vannak csillogó
akaratúak ám én most mesét mesélnék
szegényes szavakkal gazdag életünkről
hogy a híd hónapról hónapra megjelenik
fehér foltok nélkül pirosan*

*a cukrászdába már én sem járok
meg is szűnt régen és hová mehetnék
hogy titeket is megtaláljalak
vajon hová jártok zümmögni halkan
hogy jó és rossz és szép és csúnya
de szülnek ám az asszonyok pufók gyerekeket
és édes nagyon az új cukrászsiütemény*

*hol is kezdem a tejszínhabos szép mesét
arról hogy vagyunk vagyunk vagyunk
és bizony leszünk is mert végtelenül lenni kell
hogy ne szégyenkezzünk a tegnapi és holnap előtt
és tenni tenni tenni kell
és nagyon akarni*

és most még elmondom hogy ez az utca
az ablakom alatt az utcánk
és a város a városunk
és az ország a hazánk

a miénk minden még az elszórt
papirrongyok is a pázsiton
és az is ami még rozsdás piszkos keserű
a pálinkásbutik is meg a felhőkarcoló
az egyetem ahol magyar a nyelv és a professzor
az illatos virágok és a szennyvízcsatorna
az írástudatlan is a miénk és a gyár
hát persze nincsen mindig vasárnap
de a hétköznap is a miénk

majd még elmondom egyszer
hogy baj is van sokszor
és dűnnyögnek még különösen
a régi és új gazdagok
ám a gazdaguló élet mégis mindannyiunké
atomkutatónk van és lélekkutatónk
és én tudom hogy ezért haltatok meg
akasztófán táborokban és aknamezőkön
és azt is tudom hogy mégis éltek
és viszünk viszünk viszünk magunkkal
mert mi sem érünk rá meghalni többé
az élet erre nem ad már időt
és gyáva most ki halna inkább
mielőtt belevéste nevét a végtelen időbe

túl sok a minden hogy elmondanám
és ki tudja kit ér el szavam
hiszen élőknek mondok életet
és nem a halált

rettenetes meghalni tegnap
s nem élni meg a holnapot
hangosan halni holnapi hitben
örökké élni énekelni
a mi utcánkban
a mi városunkban
a mi hazánkban

a cukrászdába igen a cukrászdába
megyek holnap és bekenem arcom
tejszínhabbal

(április, húsz éve)

